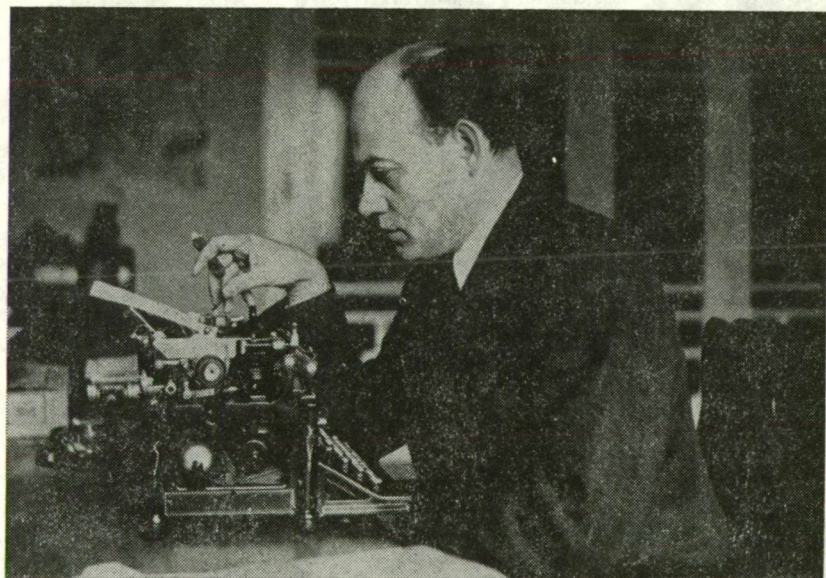

nem úgy kell érteni . . . — s magyarázkodni kezdett. Azt már eddig is észrevettem, hogy kár egy túl naiv báránykát játszani, úgy is tudják, ki vagyok, hisz mindkinek megvan a pontos kartotéka. Jobb, ha az ember — bizonyos határok között — megmondja őszinte véleményét. Ez úgy látszik, akkor is bevált, mert az ÁVO-s tiszt átadta az útlevelet, jó utat, és Velencéhez sok sikert kívánt. Én is felbátorodtam, s az ajtóból mosolyogva kértem elnézését, hogy hamarosan ismét fel fogom keresni, és megismétlem kérésemet, mert bizonyára ő is olvasta az újságokban, hogy filmet készülök forgatni Kőrösi Csoma Sándorról Indiában, s ehhez új útlevelekre lesz szükségem. Így nyájaskodtunk egymással még egy darabig, de újabb találkozásra már nem került sor, mert Velencéből nem tértem haza.

— *Mit akartál elmondani Kőrösi Csoma sorsával?*

— Körülbelül azt, amit olyan tömören és megrendítően fogalmazott meg Széchenyi: „... a magyarnak bölcsőjét kereste, s helyette saját koporsóját találta meg”.

— *Köszönöm a találkozást.*

Tamási Áron kolozsvári otthonában, 1942.

